

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

13 päivänä kesäkuuta 2019*

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa – Direktiivi 2012/13/EU – Oikeus tiedonsaantiin rikosoikeudellisissa menettelyissä – 6 artiklan 4 kohta – Oikeus saada tietoja syytteestä – Kaikista annettujen tietojen muutoksista ilmoittaminen, kun se on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi – Syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muuttaminen – Syytetty ei voi pääkäsitellyssä pyytää kansallisen lainsäädännön mukaisen neuvotellun rangaistuksen määräämistä – Toisin silloin, kun muutos koskee syytteen perustana olevia tosiseikkoja

Asiassa C-646/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Tribunale di Brindisi (Brindisin alioikeus, Italia) on esittänyt 20.10.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 17.11.2017, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

Gianluca Moro,

Procura della Repubblica presso il Tribunale di Brindisin ja

Francesco Legrottaglien

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit C. Toader, A. Rosas, L. Bay Larsen ja M. Safjan (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: hallintovirkamies R. Schiano,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.11.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Francesco Legrottaglie, edustajanaan D. Vitale, avvocato,
- Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan G. Palatiello, avvocato dello Stato,
- Unkarin hallitus, asiamiehinään M. Z. Fehér, G. Koós et G. Tornyai,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K Bulterman ja A. M. de Ree,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, asiamiehinään C. Cattabriga, R. Troosters ja C. Zadra,

kuultuaan julkisasiamiehen 5.2.2019 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tiedonsaantioikeudesta rikosoikeudellisissa menettelyissä 22.5.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/13/EU (EUVL 2012, L 142, s. 1) 2 artiklan 1 kohdan, 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 6 artiklan 1–3 kohdan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 48 artiklan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty rikosasiassa, jossa Gianluca Moro (jäljempänä syytetty) syytetään Italian lainsäädännössä tarkoitetusta korujen kätkemisrikoksesta; rikosnimike muutettiin sittemmin pääkäsitelyssä kyseisten korujen ”varkaudeksi”.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Perusoikeuskirja

- 3 Perusoikeuskirjan 48 artiklassa, jonka otsikko on ”Syyttömyysolettama ja oikeus puolustukseen”, määrätään seuraavaa:

”1. Jokaista syytettyä on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen.

2. Jokaiselle syytetylle taataan oikeus puolustukseen.”

Direktiivi 2012/13

- 4 Direktiivin 2012/13 johdanto-osan 3, 4, 9, 10, 14, 27–29, 40 ja 41 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) Rikosasioissa annettavien päätösten vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen toteuttaminen edellyttää, että jäsenvaltiot luottavat toistensa rikosoikeudellisiin järjestelmiin. Vastavuoroisen tunnustamisen laajuus riippuu läheisesti useista näkökohdista, joihin kuuluvat epäiltyjen tai syytettyjen oikeuksien turvaamisjärjestelyt ja sellaisten yhteisten vähimmäissääntöjen määrittely, jotka ovat välttämättömiä, jotta voidaan helpottaa vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamista.

(4) Rikosasioissa annettavien päätösten vastavuoroinen tunnustaminen voi toteutua tehokkaasti ainoastaan luottamuksen ilmapiirin vallitessa, kun sekä oikeusviranomaiset että muut rikosprosessiin osallistuvat toimijat mieltävät muiden jäsenvaltioiden oikeusviranomaisten päätökset samanarvoisiksi kuin omassa jäsenvaltiossa annetut päätökset; kyseessä ei ole pelkästään luottamus toisen jäsenvaltion sääntöihin, vaan myös siihen, että näitä sääntöjä sovelletaan oikein.

--

(9) [SEUT] 82 artiklan 2 kohdassa määrätään jäsenvaltioissa sovellettavien sellaisten vähimmäissääntöjen säätämisestä, joilla voidaan helpottaa tuomioiden ja oikeusviranomaisten päätösten vastavuoroista tunnustamista sekä poliisiyhteistyötä ja oikeudellista yhteistyötä rajat ylittävissä rikosasioissa. Mainitussa artiklassa viitataan yksilön oikeuksiin rikosasioiden käsittelyssä eräänä alueena, jolla voidaan säätää vähimmäissääntöjä.

(10) Yhteisten vähimmäissääntöjen on määrä lisätä luottamusta kaikkien jäsenvaltioiden rikosoikeusjärjestelmiin, minkä puolestaan olisi johdettava tehokkaampaan oikeudelliseen yhteistyöhön keskinäisen luottamuksen ilmapiirissä. Olisi otettava käyttöön tällaisia yhteisiä vähimmäissääntöjä, jotka koskevat tiedonsaantia rikosoikeudellisissa menettelyissä.

--

(14) Tä[ssä] direktiivi[ssä] – – säädetään rikoksesta epäillyille tai syytetyille annettavien oikeuksia ja syytettä koskevien tietojen yhteisistä vähimmäisvaatimuksista jäsenvaltioiden keskinäisen luottamuksen lisäämiseksi. Direktiivin perustana ovat perusoikeuskirjassa ja erityisesti sen 6, 47 ja 48 artiklassa määrätyt oikeudet sekä [ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn, Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus)] 5 ja 6 artikla, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin niitä tulkitsee. Tässä direktiivissä käytetään termiä ”syyte” kuvaamaan samaa käsitettä kuin termillä ”rikossyyte” Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa.

--

(27) Rikoksesta syytetyille olisi annettava syytteestä kaikki tarvittavat tiedot, jotta hän voi valmistella puolustustaan ja jotta voidaan turvata menettelyn oikeudenmukaisuus.

(28) Epäillylle tai syytetyille annettavat tiedot rikoksesta, josta häntä epäillään tai syytetään, olisi annettava viipymättä ja viimeistään, ennen kuin poliisi tai muu toimivaltainen viranomainen ensimmäistä kertaa virallisesti kuulee epäiltyä tai syytettyä, ja haittaamatta meneillään olevaa tutkintaa. Kuvaus tosiseikoista, jotka liittyvät rikokseen, josta henkilöä epäillään tai syytetään, mukaan luettuina, silloin kun ne ovat tiedossa, väitetyt rikoksen tekoaika ja -paikka sekä sen mahdollinen oikeudellinen luokittelu, olisi esitettävä riittävän yksityiskohtaisesti ottaen huomioon se, missä rikosoikeudellisen menettelyn vaiheessa sellainen kuvaus esitetään, jotta voidaan turvata menettelyn oikeudenmukaisuus ja mahdollistaa puolustautumisoikeuden tehokas käyttö.

(29) Kun syytteen yksityiskohdat rikosoikeudellisen menettelyn aikana muuttuvat siinä määrin, että sillä on merkittävä vaikutus syytetyn tai epäillyn asemaan, tästä olisi ilmoitettava hänelle tarvittaessa menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi ja riittävän ajoissa puolustautumisoikeuden tehokkaan käytön mahdollistamiseksi.

--

- (40) Tässä direktiivissä säädetään vähimmäissäännöistä. Jäsenvaltiot voivat laajentaa tässä direktiivissä säädettyjä oikeuksia suojan tason parantamiseksi myös tilanteissa, joita ei erikseen käsitellä tässä direktiivissä. Suojan taso ei saisi milloinkaan alittaa Euroopan ihmisoikeussopimuksessa määrättyjä vaatimuksia, siten kuin näitä vaatimuksia on tulkittu Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä.
- (41) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet. Tällä direktiivillä pyritään erityisesti edistämään oikeutta vapauteen, oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja oikeutta puolustukseen. Se olisi pantava täytäntöön tämän mukaisesti.”
- 5 Kyseisen direktiivin 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Kohde”, säädetään seuraavaa:
- ”Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt, jotka koskevat epäiltyjen ja syytettyjen oikeutta saada tietoja heidän oikeuksistaan rikosoikeudellisissa menettelyissä ja heitä koskevasta syytteestä. Tässä direktiivissä vahvistetaan myös säännöt, jotka koskevat niiden henkilöiden, joita koskee eurooppalainen pidätysmääräys, oikeutta saada tietoja oikeuksistaan.”
- 6 Mainitun direktiivin 2 artiklan, jonka otsikko on ”Sovellettamisala”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:
- ”Tätä direktiiviä sovelletaan henkilöön siitä lähtien, kun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat antaneet hänelle tiedon siitä, että häntä epäillään tai syytetään rikoksesta, siihen saakka, kun menettely on saatettu päätökseen, mikä tarkoittaa sen kysymyksen lopullista ratkaisemista, onko epäilty tai syytetty syyllistynyt rikokseen, tarvittaessa tuomitseminen ja mahdollisen muutoksenhaun ratkaiseminen mukaan lukien.”
- 7 Direktiivin 3 artiklan otsikko on ”Oikeus saada tietoja oikeuksista”, ja sen 1 kohdassa säädetään seuraavaa:
- ”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillyille ja syytetyille annetaan viipymättä tietoja vähintään seuraavista prosessuaalisista oikeuksista, sellaisina kuin näitä oikeuksia sovelletaan niiden kansallisen oikeuden mukaan niiden tehokkaan käytön mahdollistamiseksi:
- a) oikeus avustajaan;
  - b) mahdollinen oikeus maksuttomaan oikeudelliseen neuvontaan ja edellytykset sen saamiseksi;
  - c) oikeus saada syytettä koskevat tiedot 6 artiklan mukaisesti;
  - d) oikeus tulkkaukseen ja käännöksiin;
  - e) oikeus vaieta.”
- 8 Direktiivin 2012/13 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus saada tietoja syytteestä”, säädetään seuraavaa:
- ”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle annetaan tiedot rikoksesta, josta häntä epäillään tai syytetään. Nämä tiedot on annettava viipymättä ja niin yksityiskohtaisina kuin on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden ja henkilön puolustautumisoikeuden tehokkaan käytön takaamiseksi.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle, joka on pidätetty tai menettänyt vapautensa, ilmoitetaan pidätyksen tai vapaudenmenetyksen syyt, mukaan luettuna rikos, josta häntä epäillään tai syytetään.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viimeistään sen jälkeen, kun syytteen tosiseikat on saatettu tuomioistuimen arvioitaviksi, syytteestä annetaan yksityiskohtaiset tiedot, mukaan luettuna rikoksen luonne ja oikeudellinen luokittelu sekä syytetyn osallisuuden luonne.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle ilmoitetaan viipymättä tämän artiklan mukaisesti annettujen tietojen muutoksista, kun tämä on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi.”

Italian oikeus

- 9 Rikoslain (codice penale) 61 §:n, jonka otsikko on ”Yleiset raskauttavat olosuhteet”, 7 momentissa säädetään seuraavaa:

”Mikäli seuraavat olosuhteet eivät kuulu rikoksen tunnusmerkistöön tai ole erityisiä raskauttavia olosuhteita, ovat rikosta raskauttavia olosuhteita

--

7) omaisuusrikosten, omaisuuden vahingoittamisrikosten ja taloudellisen hyödyn tavoittelemiseksi tehtyjen rikosten osalta se, että asianomistajalle aiheutuu huomattava omaisuusvahinko.”

- 10 Rikoslain 624 §:ssä, jonka otsikkona on ”Varkaus”, säädetään seuraavaa:

”Joka anastaa toisen hallusta tälle kuuluvaa irtainta omaisuutta saadakseen siitä hyötyä itselleen tai muille, on tuomittava vankeuteen vähintään vuodeksi ja enintään kolmeksi vuodeksi ja sakkoon, jonka suuruus on 154–516 euroa. --”

- 11 Rikoslain 648 §:ssä, jonka otsikko on ”Kätkeminen”, säädetään seuraavaa:

”Muissa kuin rikoskumppanuustilanteissa se, joka saadakseen hyötyä itselleen tai muille hankkii, vastaanottaa tai kätkee rahaa tai esineitä, jotka on saatu rikoksella, taikka toimii välittäjänä ostettaessa, vastaanotettaessa tai kätettäessä rahaa tai esineitä, jotka on saatu rikoksella, on tuomittava vankeuteen vähintään kahdeksi ja enintään kolmeksi vuodeksi ja sakkoon, jonka suuruus on 516–10 329 euroa. --”

- 12 Rikosprosessilain (codice di procedura penale, jäljempänä rikosprosessilaki), sellaisena kuin se oli voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, 444 §:ssä, jonka otsikko on ”Asianosaisten välillä neuvotellun rangaistuksen määrääminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Vastaja ja virallinen syyttäjä voivat pyytää tuomioistuinta käsiteltävänä olevassa asiassa ja pyydytyssä laajuudessa soveltamaan korvaavaa rangaistusta tai rahamääräistä seuraamusta, jota voidaan alentaa enintään kolmanneksella täydestä rangaistuksesta, tai vankeusrangaistusta, jos se ei olosuhteet huomioon ottaen ja enintään kolmanneksella alennettuna ylitä kestoltaan viittä vuotta, yksin tai yhdessä rahamääräisen seuraamuksen kanssa. --

2. Jos myös asianosainen, joka ei ole esittänyt pyyntöä, tähän suostuu ja jos asiassa ei anneta vapauttavaa tuomiota 129 §:n perusteella, tuomioistuin määrää asiakirjojen perusteella, kun tosiseikat on määritetty oikein ja asianosaisten esittämät seikat on asianmukaisesti otettu huomioon ja kun esitetty rangaistus on riittävä, mainitusta rangaistuksesta ja mainitsee tuomiolauselmassa, että asianosaiset ovat esittäneet tätä koskevan pyynnön. Jos asiassa on esitetty asianomistajan vaatimus, tuomioistuin ei ratkaise tätä vaatimusta; syytetty tuomitaan kuitenkin korvaamaan asianomistajan oikeudenkäyntikulut, jollei ole olemassa perusteltua syytä kulujen kokonaiseen tai osittaiseen kuittaukseen. Edellä 75 §:n 3 momenttia ei sovelleta.

3. Asianosainen voi pyynnössä asettaa pyynnön tehokkuuden edellytykseksi ehdollisen rangaistuksen määräämisen. Jos tuomioistuin tässä tapauksessa katsoo, että rangaistusta ei voida määrätä ehdollisena, se hylkää pyynnön.”

- 13 Rikosprosessilain 516 §:n, jonka otsikko on ”Syytteen tarkistaminen”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Jos pääkäsitelyssä (istruzione dibattimentale) käy ilmi, että teko ei vastaa syytteesenasettamispäätöksessä kuvattua eikä teko kuulu ylemmän oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan, virallinen syyttäjä tarkistaa syytettä ja antaa muutoksen tiedoksi.”

- 14 Rikosprosessilain 521 §:ssä, jonka otsikko on ”Syytteen ja tuomion välinen yhteys”, säädetään seuraavaa:

”1. Tuomioistuin voi luokitella teon tuomiossa oikeudellisesti eri tavoin kuin miten se on luokiteltu syytteessä, jollei rikosasia jää sen toimivallan ulkopuolelle eikä kuulu monijäsenisen kokoonpanon toimivaltaan yhden tuomarin kokoonpanon sijasta.

2. Tuomioistuin määrää asiakirja-aineiston palauttamisesta viralliselle syyttäjälle, jos se on varmistautunut siitä, että teko ei vastaa haastehakemuksessa tai 516 tai 517 §:n taikka 518 §:n 2 momentin nojalla laaditussa syytteessä kuvattua.

3. Tuomioistuin toimii samalla tavoin, jos virallinen syyttäjä esittää uuden syytteen muissa kuin 516 ja 517 §:ssä ja 518 §:n 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa.”

- 15 Rikosprosessilain 552 §:n, jonka otsikko on ”Haastehakemus”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Haastehakemukseen sisältyvät seuraavat tiedot:

--

c) teonkuvaus selvästi ja täsmällisesti, raskauttavat olosuhteet ja olosuhteet, jotka voivat johtaa turvaamistoimien määräämiseen, ja kaikkien näiden osalta on mainittava niitä koskevat säännökset.

--”

- 16 Rikosprosessilain 555 §:n, jonka otsikko on ”Suoran haasteen johdosta järjestettävä istunto”, 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”Ennen pääkäsitelyn aloittamista syytetty tai virallinen syyttäjä voi tehdä 444 §:n 1 momentissa tarkoitettun hakemuksen; lisäksi syytetty voi pyytää nopeutettua menettelyä tai rikoksen sovittamista rahallisella korvauksella.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

- 17 Francesco Legrottaglie teki 11.3.2015 syytetystä rikosilmoituksen Ostunin (Italia) poliisilaitokselle sillä perusteella, että tämä olisi vastaanottanut tuntemattomalta henkilöltä useita Legrottaglien perheeltä anastettuja kultakoruja ja toimittanut ne erääseen Ostunissa sijaitsevaan liikkeeseen saadakseen niistä taloudellista hyötyä.

- 18 Virallisen syyttäjän rikosprosessilain 552 §:n nojalla 1.4.2016 antamalla asiakirjalla syytetty haastettiin Tribunale di Brindisiin (Brindisin alioikeus, Italia) vastaamaan rikoslain 648 §:n mukaista kätkemisrikosta koskevaan syytteesen.

- 19 Vastaajan poissa ollessa 15.9.2016 pidetyssä istunnossa Legrottaglie oli paikalla asianomistajana.
- 20 Vastaja oli paikalla 13.10.2017 pidetyssä istunnossa, jossa hän oma-aloitteisesti tunnusti varastaneensa kyseessä olevat korut.
- 21 Tässä vaiheessa tuomioistuin ilmoitti syytetylle, että teon, josta häntä syytettiin, rikosnimike voitiin luokitella uudelleen rikoslain 624 §:n ja 61 §:n 7 momentin nojalla varkaudeksi, jota raskauttavaksi olosuhteeksi katsottiin asianomistajalle aiheutunut huomattava taloudellinen vahinko.
- 22 Syytetty valtuutti asianajajansa pyytämään rikosprosessilain 444 §:n mukaisen neuvotellun rangaistuksen määräämistä (ns. patteggiamento) tästä rikoksesta sellaisena kuin se oli oikeudellisesti uudelleen luokiteltuna. Tätä pyyntöä ei hyväksytty sen vuoksi, että rikosprosessilain 555 §:n 2 momentissa säädetty määräaika oli päättynyt.
- 23 Tuomioistuin kehotti virallista syyttäjää tarkistamaan syytettä rikosprosessilain 516 §:n nojalla, jotta syytetty voisi saada hyväkseen neuvotellun rangaistuksen kyseisen lain 444 §:n mukaisesti. Virallinen syyttäjä päätti olla tekemättä kyseistä tarkistusta ja jättää tuomioistuimen, tässä tapauksessa Tribunale di Brindisin, asiaksi kyseessä olevien tosiseikkojen täsmällisen oikeudellisen luokittelun.
- 24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että Corte Costituzionale (perustuslakituomioistuin, Italia) on todennut rikosprosessilain 516 §:n perustuslain vastaiseksi, koska kyseisessä pykälässä ei anneta syytetyille mahdollisuutta pyytää tuomioistuimelta neuvotellun rangaistuksen soveltamista kyseisen lain 444 §:n nojalla siltä osin kuin kyse on toisesta teosta, joka on tullut ilmi pääkäsittelyssä ja joka on uuden syytteen kohteena.
- 25 Corte costituzionalen rikosprosessilain 516 §:ää koskevasta oikeuskäytännöstä ilmenee, että syytetty saa pääkäsittelyn aikana pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä kyseisen lain 444 §:n nojalla siten, että pyynnön esittämiselle asetetut määräajat alkavat kuluu uudelleen, siinä tapauksessa, että syytteeseen on tehty sen perustana olevia tosiseikkoja koskevia muutoksia – joko virheen johdosta tai menettelyn tavanomaisen kulun puitteissa –, mutta mahdollisuus pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä on poissuljettu silloin, kun muutos koskee yksinomaan syytteen perustana olevien tekojen oikeudellista luokittelua.
- 26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, onko unionin oikeus esteenä sille, että syytetylle annetaan erilaiset puolustautumisoikeudet sen mukaan, koskeeko muutos syytteen perustana olevia tosiseikkoja vai kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua.
- 27 Kun syytteen muuttaminen koskee tosiseikkoja, syytetyllä on näet täysimääräiset puolustautumisoikeudet, mukaan lukien mahdollisuus pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä rikosprosessilain 444 §:n nojalla, kun taas silloin, kun muutos koskee tosiseikkojen oikeudellista luokittelua, syytetylle taataan vain oikeus esittää väitteitä puolustukseksi.
- 28 Tässä tilanteessa Tribunale di Brindisi on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko direktiivin [2012/13] 2 artiklan 1 kohtaa, 3 artiklan 1 kohdan c alakohtaa ja 6 artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa sekä [perusoikeuskirjan] 48 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion rikosprosessisäännöksille, joiden mukaan syytteen muuttamisen jälkeen puolustautumista koskevat takeet taataan laadullisesti ja määrällisesti erilaisina sen mukaan, koskeeko muutos syytteessä esitettyjä tosiseikkoja vai niiden oikeudellista luokittelua, ja erityisesti niin, että vain ensin mainitussa tapauksessa syytetty saa pyytää käytettäväksi vaihtoehtoista rangaistuksen määräämismenettelyä, johon liittyy etuja (ns. syyteneuvottelu)?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Tutkittavaksi ottaminen

- 29 Italian hallitus katsoo, että ennakkoratkaisupyyntö on jätettävä tutkimatta, ja toteaa, että direktiivi 2012/13 annettiin SEUT 82 artiklan 2 kohdan perusteella, ja kyseinen määräys koskee yksinomaan rajatylittäviä rikosasioita. Näin ollen direktiivin 2012/13 soveltamisala olisi rajattava vain rikoksiin, joilla on tällainen ulottuvuus.
- 30 Tässä tapauksessa pääasia koskee rikosta, jonka Italian kansalainen on tehnyt Italian alueella ja josta on aiheutunut vahinkoa toiselle Italian kansalaiselle. Rikoksella ei näin ollen ole rajatylittävää ulottuvuutta, eikä direktiiviä 2012/13 voida soveltaa pääasian kaltaisessa asiassa.
- 31 Italian hallituksen mukaan perusoikeuskirjan 48 artiklaa ei myöskään sovelleta siitä syystä, että perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdan perusteella on niin, että kun oikeudellinen tilanne ei kuulu unionin oikeuden soveltamisalaan, unionin tuomioistuimella ei ole toimivaltaa tutkia sitä, eivätkä perusoikeuskirjan määräykset, joihin mahdollisesti vedotaan, voi yksinään perustaa tätä toimivaltaa.
- 32 Tältä osin on muistutettakoon, että SEUT 82 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että ”Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen annetuilla direktiiveillä säätää vähimmäissäännöistä sikäli kuin se on tarpeen tuomioiden ja oikeusviranomaisten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen sekä poliisiyhteistyön ja oikeudellisen yhteistyön helpottamiseksi rajatylittävissä rikosasioissa. Näissä vähimmäissäännöissä otetaan huomioon jäsenvaltioiden oikeusperinteiden ja -järjestelmien erot”.
- 33 Mitä tulee direktiivin 2012/13 sanamuotoon, ei sen 1 artiklassa, jossa määritellään direktiivin kohde, eikä sen 2 artiklassa, joka koskee sen soveltamisalaa, rajoiteta sen soveltamista rajatylittäviin tilanteisiin.
- 34 Direktiivin 2012/13 tavoitteiden osalta direktiivin johdanto-osan 10 ja 14 perustelukappaleesta käy ilmi, että sillä pyritään tiedonsaantia rikosoikeudellisissa menettelyissä koskevia yhteisiä vähimmäissääntöjä antamalla lisäämään jäsenvaltioiden keskinäistä luottamusta toistensa rikosoikeusjärjestelmiin. Kuten tämän direktiivin johdanto-osan 14 ja 41 perustelukappaleessa todetaan, sen perustana ovat tässä tarkoituksessa erityisesti perusoikeuskirjan 47 ja 48 artiklassa määrätyt oikeudet ja sillä pyritään edistämään näitä oikeuksia (tuomio 5.6.2018, Kolev ym., C-612/15, EU:C:2018:392, 88 kohta).
- 35 Samalla tavoin direktiivin 2012/13 johdanto-osan 3 ja 4 perustelukappale nojautuvat ajatukseen siitä, että vastavuoroisen tunnustamisen periaate merkitsee, että oikeusviranomaisten päätökset myös täysin jäsenvaltion sisäisessä tilanteessa perustuvat yhteisiin vähimmäissääntöihin. Kuten julkisasiamies pääasiallisesti totesi ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa, on niin, että yksittäistapauksessa, jossa rajatylittävän yhteistyön tarve herää, jäsenvaltion poliisi- ja oikeusviranomaiset voivat siis mieltää muiden jäsenvaltioiden oikeusviranomaisten päätökset samanarvoisiksi kuin omassa jäsenvaltiossa annetut päätökset.
- 36 Näin ollen direktiivi 2012/13 on osa Euroopan unionissa käytävien rikosoikeudellisten menettelyjen vähimmäistason yhdenmukaistamista, ja tässä direktiivissä säädettyjen sääntöjen soveltaminen jäsenvaltiossa on riippumatonta siitä, onko tässä jäsenvaltiossa käsiteltävän asian yhteydessä kyseessä rajatylittävä tilanne.
- 37 Ennakkoratkaisupyyntö on siten otettava tutkittavaksi.

Asiakysymys

Alustavia huomautuksia

- 38 Legrottagnie ja Italian, Unkarin, Alankomaiden ja Puolan hallitukset katsovat ensisijaisesti, että unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun kysymyksen kohde ei kuulu direktiivin 2012/13 soveltamisalaan ja että unionin tuomioistuin ei näin ollen voi tutkia tätä kysymystä.
- 39 Tässä yhteydessä on muistutettava, että kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyössä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tämän vuoksi tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen. Unionin tuomioistuimen tehtävänä on nimittäin tulkita kaikkia unionin oikeuden säännöksiä, joita kansalliset tuomioistuimet tarvitsevat ratkaistessaan niiden käsiteltäväksi saatettuja asioita, vaikka näitä säännöksiä ei olisi nimenomaisesti mainittu kansallisten tuomioistuinten unionin tuomioistuimelle esittämässä kysymyksissä (tuomio 19.12.2018, AREX CZ, C-414/17, EU:C:2018:1027, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 40 Vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on muodollisesti rajoittanut kysymyksensä koskemaan vain tiettyjen unionin oikeuden säännösten tulkintaa, tämä seikka ei estä unionin tuomioistuinta esittämästä sille kaikkia unionin oikeuden tulkintaan liittyviä seikkoja, jotka saattavat olla hyödyllisiä kansallisen tuomioistuimen arvioidessa käsiteltävänä olevaa asiaa, riippumatta siitä, onko kansallinen tuomioistuin viitannut niihin kysymyksissään. Unionin tuomioistuimen on poimittava kaikista kansallisen tuomioistuimen esittämistä seikoista ja erityisesti ennakkoratkaisupyynnön perusteluista ne unionin oikeutta koskevat seikat, joita on syytä tulkita, kun otetaan huomioon riidan kohde (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, AREX CZ, C-414/17, EU:C:2018:1027, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 41 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa esittämässään kysymyksessä direktiivin 2012/13 2 artiklan 1 kohtaan, 3 artiklan 1 kohdan c alakohtaan ja 6 artiklan 1–3 kohtaan sekä perusoikeuskirjan 48 artiklaan.
- 42 Tältä osin on todettava, että direktiivin 2012/13 1 artiklassa säädetään epäiltyjen ja syytettyjen oikeudesta saada tietoja heidän oikeuksistaan rikosoikeudellisissa menettelyissä ja heitä koskevasta syytteestä.
- 43 Kuten direktiivin 2012/13 3 ja 6 artiklasta yhdessä seuraa, direktiivin 1 artiklassa mainittu oikeus kattaa ainakin kaksi erillistä oikeutta. Yhtäältä epäillyille ja syytetyille henkilöille on tämän direktiivin 3 artiklan mukaan annettava tietoja vähintään tietyistä prosessuaalisista oikeuksista, joista tässä säännöksessä esitettyyn luetteloon sisältyvät oikeus avustajaan, oikeus maksuttomaan oikeudelliseen neuvontaan ja edellytykset sen saamiseksi, oikeus saada syytettä koskevat tiedot, oikeus tulkkaukseen ja käännöksiin sekä oikeus vaieta. Toisaalta kyseisen direktiivin 6 artiklassa vahvistetaan säännöt, jotka koskevat oikeutta saada tietoja syytteestä (tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 54–56 kohta).
- 44 Tässä tapauksessa pääasia koskee mahdollisuutta silloin, kun syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellista luokittelua muutetaan, pyytää rikosprosessilain 444 §:n mukaisen neuvotellun rangaistuksen määräämistä pääkäsitelyssä siten, että pyynnön esittämisen määrääjat alkavat kulua uudelleen.
- 45 Tätä oikeudellista ongelmaa on siis tarkasteltava direktiivin 2012/13 6 artiklan perusteella, joka koskee oikeutta saada tietoja syytteestä.

- 46 Tältä osin mainittua oikeudellista ongelmaa ei ole syytä analysoida direktiivin 6 artiklan 1–3 kohdan perusteella. Kun nimittäin otetaan huomioon näiden säännösten sanamuoto, on riidatonta ensiksikin, että syytetylle on annettu tieto rikoksesta, josta häntä syytetään, toiseksi, että häntä ei ole pidätetty eikä häneen ole kohdistettu vapaudenmenetystä, ja kolmanneksi, että hänen syytteestä saamansa tiedot, erityisesti rikoksen oikeudellinen luokittelu, on annettu hänelle tiedoksi ennen kuin syytteen tosiseikat on saatettu tuomioistuimen arvioitaviksi.
- 47 Direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohta sen sijaan näyttää olevan merkityksellinen säännös pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa asiassa.
- 48 Kyseisen säännöksen mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että epäillylle tai syytetylle ilmoitetaan viipymättä mainitun direktiivin 6 artiklan mukaisesti annettujen tietojen muutoksista, kun tämä on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi.
- 49 Pääasiassa on siis määritettävä syytetyksen tiedonsaantioikeuden ulottuvuus tämän saman säännöksen perusteella siinä tapauksessa, että syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellista luokittelua muutetaan.
- 50 Näissä olosuhteissa kysymyksen on ymmärrettävä koskevan ennen kaikkea sitä, onko direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohtaa ja perusoikeuskirjan 48 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla syytetty voi istunnossa pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä silloin, kun syytteen perustana olevia tosiseikkoja on muutettu, mutta ei silloin, kun kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua on muutettu.

Direktiivi 2012/13

- 51 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan direktiivissä 2012/13 ei säännellä menettelytapoja, joilla sen 6 artiklassa säädetyt syytettä koskevat tiedot on annettava tiedoksi kyseiselle henkilölle. Näillä menettelytavoilla ei voida kuitenkaan haitata erityisesti tämän 6 artiklan tavoitteen saavuttamista; kuten myös direktiivin johdanto-osan 27 perustelukappaleesta käy ilmi, tämä tavoite on, että epäillyt tai syytetyt voivat valmistella puolustustaan ja että turvataan menettelyn oikeudenmukaisuus (tuomio 15.10.2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, 62 ja 63 kohta).
- 52 Tältä osin vaatimus siitä, että syytetty tai hänen avustajansa voi asianmukaisesti osallistua käsittelyyn kontradiktorisen periaatteen ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteen mukaisesti siten, että hän voi esittää näkemyksensä tehokkaasti, ei sulje pois sitä, että puolustukselle toimitettuja syytettä koskevia tietoja voidaan myöhemmin muuttaa erityisesti siltä osin kuin kyse on syytteessä esitettyjen tosiseikkojen oikeudellisesta luokittelusta, eikä sitä, että aineistoon voidaan käsittelyn kuluessa lisätä uusia todisteita. Näistä muutoksista ja todisteista on kuitenkin annettava tieto syytetylle tai hänen avustajalleen ajankohtana, jolloin heillä on vielä mahdollisuus reagoida tehokkaasti, ja ennen päätösneuvotteluja. Tämä mahdollisuus on otettu huomioon myös direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohdassa, jonka mukaan epäillylle tai syytetylle on ilmoitettava viipymättä tämän artiklan mukaisesti annettujen tietojen rikosoikeudellisen menettelyn kuluessa tapahtuneista muutoksista, kun tämä on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2018, Kolev ym., C-612/15, EU:C:2018:392, 95 kohta).
- 53 Joka tapauksessa riippumatta siitä, minä ajankohtana syytettä koskevat yksityiskohtaiset tiedot on toimitettu, syytetylle ja hänen avustajalleen on kontradiktorista periaatetta ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta kunnioittaen annettava riittävä aika tutustua näihin tietoihin sekä tilaisuus valmistella puolustus tehokkaasti, esittää mahdolliset huomautuksensa ja tarvittaessa esittää vaatimukset – erityisesti tutkintaa koskevat –, jotka heillä on kansallisen lainsäädännön nojalla oikeus

esittää. Tämä merkitsee, että asian käsittely on tarvittaessa keskeytettävä ja sitä on lykättävä myöhempään ajankohtaan (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2018, Kolev ym., C-612/15, EU:C:2018:392, 96 kohta).

- 54 Lisäksi direktiivin 2012/13 johdanto-osan 40 perustelukappaleen mukaan direktiivissä säädetään vähimmäissäännöistä ja jäsenvaltiot voivat laajentaa tässä direktiivissä säädettyjä oikeuksia suojan tason parantamiseksi myös tilanteissa, joita ei erikseen käsitellä tässä direktiivissä, siten, että suojan taso ei saa milloinkaan alittaa Euroopan ihmisoikeussopimuksessa määrättyjä vaatimuksia, siten kuin näitä vaatimuksia on tulkittu Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä.
- 55 Tältä osin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen rikosasioita koskevan oikeuskäytännön mukaan syytettyä vastaan esitettyjen syytteiden – ja näin ollen teon oikeudellisen luokittelun, johon tuomioistuin voi päätyä hänen osaltaan – täsmällinen ja täysimääräinen tiedoksianto on oikeudenkäynnin oikeudenmukaisuuden olennainen edellytys. Oikeutta saada tieto syytteen luonteesta ja perusteesta on tarkasteltava sen oikeuden valossa, joka syytetyllä on puolustuksensa valmisteluun (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.3.1999, Pélissier ja Sassi v. Ranska, CE:ECHR:1999:0325JUD002544494, 52 ja 54 kohta). Jos pääasiassa käsittelevillä tuomioistuimilla on käytettävissään – silloin, kun niille on annettu tämä oikeus kansallisessa lainsäädännössä – mahdollisuus luokitella uudelleen teot, jotka on sääntöjenmukaisesti saatettu niiden käsiteltäväksi, niiden on varmistauduttava siitä, että syytetyillä on ollut mahdollisuus käyttää puolustautumisoikeuksiaan tältä osin konkreettisesti ja tehokkaasti siten, että heille on annettu oikea-aikaisesti tieto syytteen perusteesta eli teoista, joista heitä syytetään ja joihin syyte perustuu, mutta myös näille teoille annetusta oikeudellisesta luokittelusta yksityiskohtaisesti (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 11.12.2007, Drassich v. Italia, CE:ECHR:2007:1211JUD002557504, 34 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 22.2.2018, Drassich v. Italia, CE:ECHR:2018:0222JUD006517309, 65 kohta).
- 56 Kuten tämän tuomion 51–53 ja 55 kohdasta ilmenee, tietojen saannin kaikista syytettä koskevista muutoksista, sellaisena kuin siitä säädetään direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohdassa, on katettava muun muassa syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellinen luokittelu, jotta syytetty voi käyttää puolustautumisoikeuksiaan konkreettisesti ja tehokkaasti.
- 57 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevassa lainsäädännössä tehdään ero sen mukaan, koskeeko muutos syytteen perustana olevia tosiseikkoja vai näiden tosiseikkojen oikeudellista luokittelua. Ainoastaan siinä tapauksessa, että kyse on tosiseikkoja koskevasta muutoksesta, syytetty voi pääkäsittelyssä pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä siten, että pyynnön esittämisen määräajat alkavat kuluu uudelleen.
- 58 Tässä tapauksessa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että se, että syytetty tunnusti varastaneensa korut, mikä johti rikoksen luokittelun muuttamiseen kansallisen lainsäädännön mukaan kätkemisrikoksesta varkaudeksi, merkitsee syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muutosta.
- 59 Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee ja kuten tämän tuomion 21 kohdassa on todettu, syytetylle annettiin pääkäsittelyssä tieto tästä tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muutoksesta.
- 60 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, edellytetäänkö direktiivissä 2012/13 rikosoikeudellisen menettelyn oikeudenmukaisuuden takaamiseksi, että syytetty voi pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä tällaisessa tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muutostilanteessa.
- 61 Tältä osin on niin, että kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 71 kohdassa, direktiivissä 2012/13 määritellyt velvollisuudet muodostavat ilmauksen siitä, miten rikosoikeudellisen menettelyn oikeudenmukaisuus on taattava siltä osin kuin kyse on tiedon antamisesta rikoksesta epäillyille tai syytetyille.

- 62 Kuten direktiivin johdanto-osan 14 perustelukappaleessa ja 1 artiklassa todetaan, direktiivin tarkoituksena on säätää epäiltyjen tai syytettyjen tiedonsaantioikeutta koskevista vähimmäissäännöistä (tuomio 5.6.2018, Kolev ym., C-612/15, EU:C:2018:392, 82 kohta).
- 63 Lisäksi tämän tuomion 51–53 ja 55 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ei seuraa, että rikoksesta epäillyn tai syytetyn oikeus saada tieto syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muutoksesta merkitsisi sitä, että tällä syytetyllä pitäisi olla oikeus pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä pääkäsitellyssä.
- 64 Tässä tapauksessa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että silloin, kun muutos koskee tosiseikkojen oikeudellista luokittelua, kansallisessa lainsäädännössä taataan syytetylle oikeus esittää väitteitä puolustukseen.
- 65 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa asiassa epäillyn tai syytetyn oikeus siihen, että hänelle ilmoitetaan viipymättä direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti annettujen tietojen rikosoikeudellisen menettelyn kuluessa tapahtuneista muutoksista, kun tämä on tarpeen menettelyn oikeudenmukaisuuden turvaamiseksi, ei merkitse, että asianomaisella jäsenvaltiolla olisi velvollisuus antaa tälle henkilölle oikeus käsittelyn alettua pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä silloin, kun syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellista luokittelua muutetaan.

Perusoikeuskirja

- 66 Aluksi on muistutettava, että perusoikeuskirjan soveltamisala on jäsenvaltioiden toimenpiteiden osalta määritelty perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa, jonka mukaan perusoikeuskirjan määräykset koskevat jäsenvaltioita ainoastaan silloin, kun ne soveltavat unionin oikeutta (tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 17 kohta).
- 67 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy nimittäin ilmi lähinnä, että unionin oikeusjärjestyksessä taattuja perusoikeuksia voidaan soveltaa kaikkiin unionin oikeudessa säänneltyihin tilanteisiin mutta ei muihin tilanteisiin. Unionin tuomioistuin on jo muistuttanut tästä, ettei se voi arvioida perusoikeuskirjan nojalla sellaista kansallista lainsäädäntöä, joka ei kuulu unionin oikeuden soveltamisalaan. Sen sijaan silloin, kun tällainen lainsäädäntö kuuluu unionin oikeuden soveltamisalaan, unionin tuomioistuimen, jolle on esitetty ennakkoratkaisupyyntö, on esitettävä kansalliselle tuomioistuimelle kaikki sellaiset tulkintaan liittyvät seikat, jotka ovat tarpeen, jotta kansallinen tuomioistuin voisi arvioida, onko kansallinen lainsäädäntö yhteensopiva niiden perusoikeuksien kanssa, joiden noudattamista unionin tuomioistuin valvoo (tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 19 kohta ja määräys 23.11.2017, Cunha Martins, C-131/17, ei julkaistu, EU:C:2017:902, 10 kohta).
- 68 Koska pääasia koskee syytetyn oikeutta saada tieto syytteestä ja erityisesti direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti muutoksista, jotka koskevat rikosta, johon hänen väitetään syyllistyneen, on todettava, että tämä oikeudellinen tilanne kuuluu unionin oikeuden soveltamisalaan.
- 69 Perusoikeuskirjan 48 artiklan 2 kohdan mukaan jokaiselle syytetylle taataan oikeus puolustukseen.
- 70 Tältä osin – kuten tämän tuomion 51–53 ja 55 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa – tässä perusoikeuskirjan määräyksessä tarkoitettun puolustautumisoikeuden kunnioittaminen edellyttää, että kun syytteen perustana olevien tosiseikkojen oikeudellista luokittelua muutetaan, syytetylle annetaan tästä tieto ajankohtana, jolloin hänellä on vielä mahdollisuus reagoida tehokkaasti ennen päätösneuvottelua, jotta hän voi tehokkaasti valmistella puolustuksensa.

- 71 Tässä tapauksessa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee – kuten tämän tuomion 21 ja 27 kohdassa on todettu –, että sen jälkeen, kun syytetty pääkäsittelyssä esitti spontaanin tunnustuksen, hänelle annettiin tieto häntä koskevan syytteen perusteena olleiden tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun muuttamisesta ja että hänellä oli oikeus esittää väitteitä puolustukseksi.
- 72 Perusoikeuskirjan 48 artiklan kohdassa tarkoitettu oikeus puolustautua ei sitä vastoin syytetyn tiedonsaantioikeuden yhteydessä merkitse, että syytetty voisi pääkäsittelyn alettua pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä syytteen perustana olevia tosiseikkoja koskevan muutoksen johdosta tai kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua koskevan muutoksen johdosta.
- 73 Tältä osin pelkästään se seikka, että kansallisessa lainsäädännössä ei anneta syytetyille samoja oikeuksia siltä osin kuin kyse on mahdollisuudesta pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä sen mukaan, koskeeko muutos syytteen perustana olevia tosiseikkoja vai kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua, ei voi sinällään merkitä perusoikeuskirjan 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua puolustautumisoikeuden loukkausta siihen oikeuteen nähden, joka epäillyillä ja syytetyillä on saada tietoja heitä koskevasta syytteestä.
- 74 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2012/13 6 artiklan 4 kohtaa ja perusoikeuskirjan 48 artiklaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla syytetty voi pääkäsittelyssä pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä silloin, kun muutetaan syytteen perustana olevia tosiseikkoja, mutta ei silloin, kun muutetaan kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua.

Oikeudenkäyntikulut

- 75 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tiedonsaantioikeudesta rikosoikeudellisissa menettelyissä 22.5.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/13/EU 6 artiklan 4 kohtaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 48 artiklaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla syytetty voi pääkäsittelyssä pyytää neuvotellun rangaistuksen määräämistä silloin, kun muutetaan syytteen perustana olevia tosiseikkoja, mutta ei silloin, kun muutetaan kyseisten tosiseikkojen oikeudellista luokittelua.

Allekirjoitukset